

Ref.: CP
02/17 V:
12/04/2017

A la Sala del Plenari Carles Pi i Sunyer de la Casa de la Ciutat de Barcelona, el dia VINT-I-QUATRE de FEBRER de DOS MIL DISSET, s'hi reuneix el Plenari del Consell Municipal, en sessió extraordinària, sota la presidència de l'Excma. Sra. Alcaldessa Ada Colau Ballano. Hi concorren els Ims. Srs. i les Imes. Sres. Tinents d'Alcalde, Gerardo Pisarello Prados, Jaume Collboni Cuadrado, Laia Ortiz Castellví, Jaume Asens Llodrà i Janet Sanz Cid, i els Ims. Srs. Regidors i les Imes. Sres. Regidores Gala Pin Ferrando, Agustí Colom Cabau, Laura Pérez Castaño, Mercedes Vidal Lago, Josep M. Montaner Martorell, Eloi Badia Casas, Xavier Trias i Vidal de Llobatera, Joaquim Forn i Chiariello, Sònia Recasens i Alsina, Teresa M. Fandos i Payà, Jaume Ciurana i Llevadot, Gerard Ardanuy i Mata, Jordi Martí i Galbis, Mercè Homs i Molist, Francina Vila i Valls, Raimond Blasi i Navarro, Carina Mejías Sánchez, Francisco Sierra López, Maria Magdalena Barceló Vereá, Santiago Alonso Beltran, Koldo Blanco Uzquiano, Alfred Bosch i Pascual, Jordi Coronas i Martorell, Juan José Puigcorbé i Benaiges, Montserrat Benedí i Altés, Trini Capdevila i Burniol, Carmen Andrés Añón, Daniel Mòdol Deltell, Montserrat Ballarín España, Alberto Fernández Díaz, Ángeles Esteller Ruedas, Xavier Mulleras Vinzia, María José Lecha González, Maria Rovira i Torrens i Josep Garganté i Closa, assistits pel secretari general, el Sr. Jordi Cases i Pallarès, que certifica.

Hi és present l'interventor municipal, el Sr. Antonio Muñoz i Juncosa.

Constatada l'existència de quòrum legal, la Presidència obre la sessió a les nou hores i trenta-cinc minuts.

La Sra. ALCALDESSA obre la sessió extraordinària del Plenari del Consell Municipal en què es presenta un únic informe sobre l'estat de la ciutat 2016, una iniciativa que va estrenar l'alcalde Trias durant el seu mandat, i que han decidit de mantenir.

Abans d'encetar les intervencions, comunica oficialment al Plenari del Consell Municipal, donant compliment a allò que disposa l'article 44 del ROM, que el Grup Municipal de Convergència i Unió va comunicar ahir a l'Alcaldia que ha decidit canviar la seva denominació actual per la de Grup Municipal Demòcrata (PDeCAT-Unió-Demòcrates), i així ho fa saber per al coneixement de tothom.

El Sr. ARDANUY intervé, d'entrada sense micròfon, malgrat que la Sra. Alcaldessa li fa avinent que aquest no és un punt de debat sinó una comunicació.

Això no obstant, es refereix al fet que la Secretaria General d'aquest ajuntament, a sol·licitud del grup de CiU, va emetre un informe, el 20 de desembre de 2016, en què es deia textualment en el punt 2.2.1 que no existeix inconvenient que un grup municipal pugui canviar la seva denominació en el decurs del mandat sempre que ho faci amb observança dels requisits establerts en la seva constitució, en aquest cas subscrit per la totalitat dels integrants del grup. Remarca que això no ha succeït, atès que ell va votar en contra de la decisió i, per tant, no subscriu el canvi de denominació.

Avança que la formació Demòcrates presentarà un recurs de reposició contra la decisió en considerar que la nova denominació pot generar confusió, ja que no es tracta d'una fusió de partits sinó d'una coalició.

La Sra. ALCALDESSA confirma que queda constància de la intervenció del Sr. Ardanuy, però reitera que aquest no és un punt de debat del ple.

PART INFORMATIVA

c) Informes

Únic.- Estat de la ciutat 2016

La Sra. ALCALDESSA manifesta que vol aprofitar aquesta intervenció per presentar, transcorreguts gairebé dos anys de mandat, un breu balanç de l'acció de govern. Recorda, igualment, que els regidors i les regidores del Consistori disposen de l'informe "Estat de la ciutat 2016", elaborat pel Gabinet Tècnic de Programació, que recull els principals indicadors de l'exercici. Destaca que aquest informe és un instrument per a la reflexió i per a l'acció, per saber on són, d'on venen i, sobretot, cap a on poden i volen anar.

Assenyala que, a grans trets, l'informe dibuixa la ciutat; així, en l'àmbit sociodemogràfic, s'hi reflecteix que d'ençà del 2008 la població s'ha estabilitzat, tot i que s'observen tendències consolidades com la de l'envelliment de la població, que cal tenir present per dur a terme actuacions específiques i en totes les polítiques municipals.

Posa en relleu que Barcelona és una ciutat global que exerceix de capital econòmic de Catalunya; és una ciutat oberta, que aposta per la creació, per la cultura digital, que està ben posicionada internacionalment, tal com demostra la nova edició del Mobile World Congress a punt d'inaugurar-se, amb la previsió, una vegada més, de millorar el nombre d'assistents i el retorn econòmic a la ciutat.

Destaca que, en general, la ciutat evidencia la seva capacitat de retenir i atraure talent. Afegeix que l'indicador de la taxa d'atur és la més baixa des del 2008, situada ara mateix en un 11,6%.

Tot i això, reconeix que no poden ser autocomplaents perquè no tot és positiu. Així, gran part de l'ocupació que s'està generant és precària i mal pagada; només un 14% dels contractes laborals són indefinits, i un 60% tenen una durada inferior als sis mesos.

Afegeix que també han pogut constatar com les classes mitjanes i populars han vist reduïts els seus ingressos, i cada vegada són més els qui no poden arribar a final de mes i els qui es queden enrere.

Fa avinent que els indicadors de desigualtat entre barris corresponents al 2015 són preocupants, malgrat que s'han estabilitzat, ja que palesen que la diferència d'esperança de vida entre un veí de Torre Baró i un de Pedralbes és d'onze anys.

Observa que malgrat la millora d'alguns indicadors macroeconòmics, una vegada més es pot comprovar que la tan esmentada recuperació no arriba al conjunt de la població ni de lluny. Per tant, considera que seria il·lús acontentar-se amb aquests indicadors que parlen de recuperació.

Atès l'escenari descrit, posa de manifest que a les eleccions municipals del 25 de maig de 2015 la ciutadania va donar-los un doble mandat de canvi i de diàleg; un

canvi en la prioritització de l'agenda política per donar resposta a la situació d'emergència social, a l'impacte del creixement incontrolat del turisme o a l'increment de la contaminació; i un canvi, també, en l'estil de fer política a fi de recuperar lideratge públic en els àmbits crucials, i donar més protagonisme a la ciutadania en les polítiques públiques.

Valora que durant els gairebé dos anys des de l'inici de mandat el canvi s'ha començat a reflectir en diverses polítiques, que resumeix breument. Així, esmenta l'aspecte de la transparència, que preocupa molt la ciutadania, del qual se'n podrien destacar moltes coses, però remarca, sobretot, que per primera vegada les cinquanta mil factures anuals d'aquest ajuntament estan disponibles en obert a internet; i remarca la creació d'una bústia ètica, pionera a Europa, que permet donar coneixement anònimament de qualsevol mala praxi a fi que pugui ser investigada.

En l'àmbit de la participació, destaca la plataforma digital Decidim. Barcelona, que després de diverses proves pilot actua ja com una eina digital de participació ciutadana, en codi obert i compartida amb molts municipis de Catalunya i de l'Estat. Parla, seguidament, de l'àmbit dels drets referit a les dones, en un moment en què la violència masclista torna a ser notícia; es refereix, en aquest sentit, a la creació de la Regidoria de Feminismes en aquest ajuntament; al fet que s'han prioritzat i enfortit les polítiques específiques en aspectes de gènere i de violència masclista, i aprofita per citar l'acord a què van arribar amb el grup de la CUP que va permetre municipalitzar els serveis de PIAD i SADA. I remarca que, en general, s'han fet polítiques transversals en totes les àrees de govern.

També en l'àmbit de drets, esmenta el pla pioner creat per combatre la islamofòbia, ja que, lamentablement, els delictes d'odi estan creixent molt a tot Europa.

Entrant en l'àmbit de la seguretat, destaca el desplegament del Pla director de la Guàrdia Urbana per millorar les condicions del cos municipal, augmentar les polítiques de prevenció, mediació i proximitat; i, en aquest sentit, subratlla que enguany començaran les proves pilot de policia de proximitat als barris.

En el terreny social, explica que s'ha començat amb l'aprovació d'un pla de mesures de xoc per aturar l'increment de la desigualtat i per donar resposta a l'emergència habitacional; així, s'estableix una estratègia prioritària d'actuació en aquelles zones de la ciutat que més ho necessitaven, com és el cas de l'àrea del Besòs.

Afegeix que també s'ha activat el Pla de barris, s'ha creat la UCER, una unitat especialitzada per donar resposta a situacions d'emergència habitacional, i que ha doblat el nombre de desnonaments aturats per aquest ajuntament; s'han triplicat les prestacions socials directes, entre les quals les beques menjador o els plans d'ocupació, i s'ha doblat el nombre de beneficiaris de la renda infantil.

Quant a l'àmbit de l'educació, que és un sector clau per a la cohesió social, destaca que enguany, per primera vegada, la demanda pública ha superat la concertada. Fa avinent que s'ha recuperat la gestió pública de tres escoles bressol; s'ha anunciat l'obertura de cinc nous centres educatius públics, i s'ha impulsat el lideratge públic en el conveni d'innovació educativa "Xarxes per al canvi", i que es vol fer extensiu a totes les escoles a fi que ningú no quedi enrere.

Pel que fa a l'àmbit de cultura indica que, per primera vegada, s'ha elevat la dotació a un 5% del pressupost municipal.

Destaca que totes aquestes mesures que ha esmentat s'han dut a terme sense tensar el pressupost de la ciutat, ni apujar impostos a les classes populars i mitjanes. Per tant, creu que han demostrat que es pot combinar cohesió social amb bona gestió i prosperitat.

Afegeix que estan esmerçant esforços per aconseguir la introducció de clàusules socials en la compra i contractació públiques com a eina per afavorir petites i mitjanes empreses i impulsar el teixit productiu local; clàusules que obliguin les empreses subministradores a complir la llei en matèria de pobresa energètica, una mesura pionera que altres ajuntaments ja estan impulsant sobre la base de l'experiència de Barcelona. Remarca que l'incompliment d'aquestes clàusules, aquestes condicions marcades pel lideratge públic, ja sigui en habitatge o en subministrament d'energia, porta a utilitzar la capacitat disciplinària d'aquest ajuntament amb imposició de multes, com les de més de tres-cents mil euros per tinença de pisos buits a entitats bancàries.

Continua explicant que es va iniciar un procés de regulació del sector turístic, que va generar un seguit d'advertiments en el sentit que les polítiques del Govern aturarien la ciutat i que comportarien el caos econòmic. Altrament, destaca que les dades demostren que l'activitat turística continua en creixement, i el temps ha confirmat la necessitat d'aquestes polítiques, de manera que actualment hi ha un ampli consens ciutadà quant al fet que la capacitat d'absorció turística ha arribat al seu límit i apunta que, en aquest sentit, han endegat un seguit de mesures per regular i preservar l'activitat de cara al futur, entre les quals cita el PEUAT aprovat pel Plenari, i la definició del Pla estratègic de turisme.

Indica que també han posat fil a l'agulla per afrontar un dels problemes que més afecten la qualitat de vida, present i futura, de la ciutat, que és la contaminació atmosfèrica i l'impacte del canvi climàtic. En aquest sentit, explica que han treballat des d'una perspectiva integral, mitjançant l'acord ciutadà "Compromís pel clima", el Pla de mesures contra la contaminació atmosfèrica a escala de ciutat i metropolitana, i promovent una nova estratègia de mobilitat. Alerta que si volen garantir la qualitat de vida present i futura de la ciutadania, Barcelona ha d'esdevenir una ciutat més passejable, més habitable i més respirable, on l'ús del transport públic substitueixi progressivament els desplaçaments amb vehicle privat; en aquest sentit, recorda que estan treballant amb els grups municipals el programa de les superilles, que després de la prova pilot al Poblenou, i aprenent de tot allò que no hi ha funcionat, estendran de manera gradual a altres barris de Barcelona, reforçant la informació i la participació ciutadana.

Comenta, igualment, que estan implementant la nova xarxa de bus, iniciada en mandats anteriors, i estan triplicant els carrils bici i treballant per assolir el màxim d'acord que faci possible la connexió del tramvia per la Diagonal, un instrument clau per repensar la mobilitat metropolitana.

Centrant-se en l'àmbit econòmic, fa avinent que, d'una banda, estan treballant l'enfortiment dels sectors emergents, entre els quals l'economia digital, verda, social i cooperativa; i, d'altra banda, la promoció econòmica exterior, i han fet l'aposta per recuperar musculatura manufacturera a la ciutat, mitjançant una estratègia integral de reindustrialització que inclou la creació del Poblenou Maker District, la reactivació dels polígons del Besòs, i l'estratègia a la Zona Franca presentada fa poc al Col·legi de Periodistes, i que inclou accions per generar activitat en el sòl industrial actualment en desús.

Manifesta que, de ciutat enfora, han impulsat la recuperació del lideratge metropolità amb polítiques com l'impuls de la gestió pública de l'aigua, la lluita contra la contaminació d'abast metropolità, i les polítiques d'habitatge.

Afegeix que també han exercit la capitalitat de Catalunya, no només en l'àmbit econòmic, sinó també en els grans debats de país, com el front comú per a la defensa

de les infraestructures, el traspàs de la gestió de rodalies, o defensant un plebiscit efectiu i amb garanties en el marc del Pacte Nacional pel Referèndum.

Posa en relleu, també, la recuperació de lideratge internacional, de manera que Barcelona ha tornat a ser un referent en l'arena global, participant en diferents cimeres internacionals —Nacions Unides, COP 21 a París, Hàbitat 3 a Quito—, i en el reforç de xarxes de ciutats com CGLU, de la qual Barcelona ostenta la vicepresidència, o Metròpolis. I, igualment, liderant a Europa el debat sobre polítiques de refugi, donant resposta a l'exigència de la ciutadania, que dissabte passat, de manera exemplar, va sortir massivament al carrer.

Afirma que, tot i l'impuls de les polítiques de canvi, són molt conscients dels límits i les dificultats; així, confirma que s'han trobat amb límits estructurals derivats, sobretot, d'un marc legislatiu obsolet, que cal reformar per dotar-lo de més competències i recursos a les ciutats, i diu que es refereix especialment a la LRSAL, coneguda també com a Llei Montoro, que ofega l'autonomia i la capacitat d'acció municipal.

Afegeix que també han topat amb les dificultats que comporta aprendre a governar el Consistori més plural de la història de Barcelona, i fer-ho en el context d'un cicle electoral molt intens i que moltes vegades ha enrarit el debat polític municipal amb qüestions vinculades a altres nivells de governança.

Reconeix que no van poder aprovar el PAM, i tampoc no han pogut aprovar el pressupost com haurien volgut, i han hagut de recórrer a la via de la qüestió de confiança.

Malgrat les dificultats, però, vol destacar els acords de ciutat, i en polítiques sectorials, a què han arribat amb els grups del Consistori, entre els quals esmenta el pla "Ciutat refugi", el pla contra la pobresa energètica, el Pla de barris, que inclou actuacions en setze barris amb un pressupost de 150 milions d'euros, i avança que aquest abril tots els plans ja estaran en fase d'execució.

Afegeix que també han ampliat el Govern, al principi només d'onze regidors, amb la incorporació del grup del PSC; i, també, gràcies a l'acord amb molts dels grups, han avançat cap a la gestió pública de l'aigua, de l'energia o dels serveis funeraris.

Posa en relleu que han assolit acords tan remarcables com el Pla de l'habitatge, aprovat amb els grups de CiU i Ciutadans, o el PEUAT, amb ERC i la CUP.

Cita, també, els acords a què han arribat amb el Govern de la Generalitat i amb l'Àrea Metropolitana, especialment pel que fa a la congelació de tarifes, fent un sobreesforç pressupostari convençuts que era una prioritat de ciutat; o els tres acords pactats amb ERC i que s'han complert: l'extensió de la T16, el ramal de la L10 de metro a la Zona Franca, i la recuperació de la presó Model per a l'Eixample.

Destaca, igualment, els acords amb la Generalitat referents al contracte programa de Serveis Socials i al Pla d'equipaments sanitaris.

Continua la seva intervenció anunciant que vol fixar la mirada en el futur, en el que resta de mandat; reconeix que si volen continuar impulsant Barcelona, han de fer-ho des de l'acord i amb diàleg, però també des de la màxima transparència, i posant sempre els objectius i l'interès de Barcelona per sobre de les sigles i dels interessos particulars.

Precisa que els propers dos anys tenen un seguit de reptes de ciutat que cal afrontar, per la qual cosa demana explícitament la col·laboració de tots els grups municipals. Esmenta, en primer lloc, els acords en marxa, com ara l'ordenança de terrasses, el tramvia, o les regles de participació, que no es van poder aprovar durant el mandat anterior. Es refereix, en segon lloc, als grans projectes de ciutat com el salari mínim metropolità, que permet afrontar un dels principals factors de creixement de la

desigualtat com és la precarietat laboral; assenyala que per aconseguir-ho, els cal arribar a un acord ciutadà ampli entre els diferents actors i, per tant, reitera la petició de col·laboració als grups per fer un front comú en aquesta qüestió.

Concreta que hi ha altres grans reptes de ciutat en què tots els membres del Consistori, al marge de si són al govern o a l'oposició, poden ser determinants per tirar-los endavant. Indica que una qüestió prioritària és fer front a la bombolla especulativa de preus del lloguer, i adverteix que no poden permetre que la gent marxi de la ciutat per causa d'uns lloguers abusius i exorbitants. En aquest sentit, es refereix a la política d'habitatge ambiciosa que desenvolupa el Govern, amb un pla d'habitatge que incrementa d'un 77% el pressupost de l'anterior, i amb un increment de més del 40% en els ajuts al lloguer. Reconeix, però, que això no és suficient i cal abordar la regulació del lloguer, que malauradament no és competència municipal. Per aquest motiu, demana als grups d'ERC i Demòcrata, les formacions dels quals governen a la Generalitat, però també a la CUP, que és determinant en els acords que s'hi produeixen, la seva col·laboració per obtenir una major dotació pressupostària en polítiques d'habitatge, i per a la posada en marxa de l'índex de preus de lloguer i que s'acceleri l'aprovació de la Llei de regulació del lloguer; els fa avinent que Barcelona ho necessita i que és a les seves mans.

Afegeix que també vol demanar als grups del PP i Ciutadans, formacions l'una al Govern de l'Estat i l'altra també determinant per haver-hi pactat, que adrecin al Govern de l'Estat l'exigència d'aquest ajuntament de reformar el marc legislatiu, en concret la LAU, per fer possible una regulació del preu del lloguer a Barcelona.

Entén que amb aquest estat de coses no hi haurien de caber els interessos de partit, perquè el que està en joc és el futur de la ciutadania i de la ciutat.

Constata, igualment, que si volen tenir èxit en les polítiques de lluita contra la contaminació atmosfèrica, necessiten un transport públic de qualitat, que arribi al conjunt de la ciutat i amb un preu assequible. Destaca que durant aquests anys l'Administració municipal i la Generalitat han fet un sobre esforç per finançar TMB, però ara cal que el Govern de l'Estat compleixi el seus compromisos de finançament, així com l'aprovació d'una llei de finançament del transport públic. Afegeix que també està pendent que l'Estat compleixi els compromisos amb la Sagrera i amb l'estació de Sant Andreu, qüestions que fa poc ella mateixa va poder transmetre com a prioritàries al delegat del Govern, i aprofita per comunicar que els propers dies estan pendents de concretar una reunió amb el ministre de Foment; per aquest motiu demana novament al grup del PP que intercedeixi i s'aliï amb el Govern de la ciutat per aconseguir que el Govern de l'Estat recuperi el grau d'inversió que ha retallat al transport públic.

Finalment, es refereix a la qüestió crucial de ciutat de la regulació del sector turístic, i remarca el pas important que s'ha fet amb l'aprovació del PEUAT, tot i que adverteix que si volen revertir la petjada sobre la ciutat no és suficient. Necessiten, doncs, poder gestionar la taxa turística i, en aquest sentit, diu que espera la col·laboració del grup d'ERC, que ha demostrat una especial sensibilitat pel que fa a la necessitat d'aquest ajuntament de recaptar aquest impost i gestionar-lo perquè reverteixi en benefici de la ciutadania.

Fa notar que un altre sector molt connectat amb el turisme és el comerç, i en aquest cas assenyala la necessitat de protegir el comerç de proximitat, que cohesiona i dona vida als barris. Remarca, en aquest sentit, que el projecte de la nova llei de comerç de la Generalitat s'apropa més al model liberal que ha seguit el govern del PP a Madrid que no pas al model de protecció del comerç de proximitat i barri que caracteritza

Catalunya, i per aquest motiu demana als grups d'ERC i Demòcrata que ajudin a explicar al Govern de la Generalitat que aquesta no és una bona llei per a Barcelona. Posa de manifest que si volen fer front als grans reptes de la ciutat, amb el convenciment que aquest és un objectiu compartit pel Consistori, ara és moment de trobar els punts en comú i no pas les diferències; això és el que els exigeix la ciutadania clarament, i confirma que és allò que el Govern de la ciutat intentarà fer honestament amb totes les seves energies i recursos disponibles. Confia, doncs, que sense renunciar a les legítimes diferències polítiques puguin treballar plegats i arribar a acords pel bé de la ciutat.

El Sr. COLLBONI manifesta que el seu grup, d'ençà que es va incorporar al Govern de la ciutat ara fa vuit mesos, respon de forma solidària i col·legiada a les decisions del Govern. I subratlla, seguidament, allò que consideren que defineix la seva tasca. Posa en relleu que el Govern municipal té dues grans fites: garantir els drets socials i generar oportunitats. Així, després d'una crisi social, econòmica i institucional que ha provocat més atur, més precarietat i crisi de confiança en la política, la ciutat ha demostrat que té una ciutadania activa, un ajuntament eficaç, reputació i una història d'èxit.

Remarca la claredat del mandat de canvi i de diàleg sorgit de les urnes el 2015; i la resposta ha estat un govern de progrés, plural i d'esquerres que estén la mà per assolir grans acords de ciutat. En definitiva, un govern que ha de donar seguretat, confiança i estabilitat a la institució i a la ciutadania amb el doble objectiu de guarir els efectes de la crisi econòmica i social, i posar les bases per al futur de Barcelona, garantint drets i donant oportunitats; dret a l'ocupació, a una energia assequible, dret al transport públic de qualitat i assequible, dret a l'habitatge, a un espai públic compartit, dret d'accés a la cultura i a l'esport.

Posa de manifest que la conjuntura macroeconòmica és ara certament més positiva, però adverteix que no arriba a la totalitat de les persones, motiu pel qual aquest ajuntament està obligat a afavorir inversions productives, que generin ocupació amb sous dignes, i que donin estabilitat. Subratlla, doncs, que el mercat de treball ha de ser de més qualitat i que l'Ajuntament, en la mesura de les seves possibilitats, l'ha de garantir mitjançant les clàusules socials en la contractació.

Quant al transport públic, destaca que el volen assequible i de qualitat, motiu pel qual han congelat tarifes, han fet arribar el metro a la Marina de la Zona Franca, i posen les bases del tramvia del futur.

Pel que fa a l'àmbit de l'habitatge ratifica, com ja ha dit l'alcalde, que els preocupen els preus desorbitats, en contra dels quals aquest ajuntament no pot actuar en solitari, però ho ha de fer i ho fa amb un pla d'habitatge, acordat amb CiU i Ciutadans, que té l'objectiu d'arribar a un parc de lloguer públic que pugui donar resposta a la situació.

Afegeix que volen un espai públic compartit que permeti el gaudi a tothom i, alhora, que produeixi activitat econòmica, motiu pel qual s'imposa la nova ordenança de terrasses.

Afirma que l'accés a la cultura ha de ser descentralitzat i ha d'arribar a tots els barris, motiu pel qual posen en marxa un pla de xoc molt ambiciós que consideren que pot ajudar a la creació i a la difusió de la cultura, i amb una dotació pressupostària que arriba al 5% del pressupost total.

Destaca, pel que fa a l'accés a l'esport, el reforç dels programes d'ajuts amb beques per a aturats i joves menors de 17 anys.

En el camp de les oportunitats, manifesta que han de garantir un model competitiu just i sostenible, i adverteix que aquest model no es pot deixar només en mans del mercat i han de poder triar quin model econòmic volen, ja que això condiciona directament el de ciutat. Així ho han fet amb el Pla estratègic de turisme; reduint desigualtats amb inversió als barris que més ho necessiten amb el Pla de barris; amb el reforç de l'economia de proximitat per fer-la més competitiva i de més qualitat en els sectors de la restauració, del comerç, amb l'economia social i solidària. Afegeix que també contribueixen a bastir el model de ciutat donant oportunitats als joves, com demostra l'aprovació del Pla estratègic d'ocupació juvenil i el suport a l'FP. Reitera que donar oportunitats és donar igualtat d'oportunitats, començant per la infància. En aquest sentit, assenyala que la renda mínima infantil garantida que es va iniciar el 2015 s'amplia substancialment per garantir la igualtat d'oportunitats, independentment del lloc de naixement o de l'origen social. Afegeix que es donen oportunitats als creadors, a les indústries creatives, amb beques a la creació; amb un IBI cultural que suprimeix *de facto* els impostos a les activitats econòmiques i culturals de proximitat, tot plegat sense incrementar la pressió fiscal a les famílies treballadores i la classe mitjana de la ciutat.

Com ja ha dit l'alcalde, reconeix que s'haurà de tenir mà estesa per als grans esdeveniments i fites que es fan a la ciutat de manera compartida; i fa avinent que haurien volgut disposar d'un pressupost acordat i un pla d'acció de govern aprovat. Altrament, han hagut de recórrer a la via de la qüestió de confiança per poder disposar d'un pressupost, i no tenen un PAM aprovat, però sí acció de govern perquè la ciutat funcioni.

El Sr. FORN observa que debats com aquest han de permetre agafar perspectiva, prendre una certa distància i allunyar-se del dia a dia. Considera que la presentació anual d'un informe sobre l'estat de la ciutat és un exercici indispensable per saber cap a on van i, sobretot, què són.

Constata, doncs, que la ciutat no va per bon camí, i que en poc més d'un any i mig el recorregut del govern Colau ha estat tortuós i improvisat; a més, evidencia la seva incapacitat per traçar una ruta cap a un futur engrescador, ambicions, de progrés i de noves oportunitats per a tothom.

Adreçant-se a l'alcalde, assenyala que ha demostrat que és una broma per als rics, un malson per a les classes mitjanes i un càstig per als més desfavorits. Entén que és així perquè per a Barcelona en Comú governar Barcelona és poc més que un entreteniment, o un entrenament, i en comptes de servir en cos i ànima la ciutadania tenen la mirada posada i els esforços dipositats en altres àmbits de poder; ara, en la construcció d'un nou partit a Catalunya, i qui sap si més endavant serà per iniciar la carrera política a Madrid.

Diu que desconeix si l'alcalde pateix la síndrome de la moqueta, o que se sent a gust entre els poderosos, i justifica aquesta observació per la comoditat que ja manifesta amb el pacte de govern amb el PSC, una formació de la qual va dir que el millor que podia fer era desaparèixer, i a qui culpabilitzava de tots els mals de la ciutat durant trenta-dos anys.

Recorda que en campanya la Sra. Colau va dir que apostava pel decreixement econòmic, però no va advertir que això significava, també, perdre en benestar, en oportunitats, activitat econòmica, civisme i convivència. Afegeix que també denunciava legítimament les desigualtats quan no governava la ciutat, i assegura que allò que no es podien imaginar és que el seu principi d'equitat i d'igualtat anés a la baixa.

Li retreu que lluny de treballar per la prosperitat de la ciutat, prefereixi homogeneïtzar la pobresa per aconseguir hegemonitzar el seu discurs; li recorda que va arribar a ser alcaldessa amb promeses que ara incompleix, i governa amb els partits que van crear el model que tant criticava.

Reitera que l'alcaldessa ha esdevingut una broma per als rics, un malson per a les classes mitjanes i un càstig per als desafavorits, situació que exemplifica amb dos exemples concrets. En primer lloc, parla de la moratòria hotelera; en aquest sentit, subscriu que cal estar en contra de la barra lliure i que cal lluitar contra la massificació turística que perjudica alguns barris de la ciutat; altrament, posa en relleu que el Govern considera la moratòria com la fórmula màgica per frenar l'activitat, i li pregunta si es pensa que els turistes que s'allotgin en hotels de l'Hospitalet desistiran de visitar la Sagrada Família o la Pedrera.

Il·lustra les conseqüències de la moratòria amb l'exemple de l'edifici del Deutsche Bank, on, certament, els promotors no podran fer l'hotel que hi tenien projectat, però sí, construir-hi pisos de luxe. I subratlla la paradoxa que allà on el govern va aturar un projecte empresarial dient que hi faria habitatge social, ara acabarà sent d'habitatges que es vendran per un valor de sis i vuit milions d'euros cadascun, i l'àtic a partir de vint milions. És a dir, el resultat ha estat que, de pisos socials, s'ha passat a pisos per a milionaris; i, a més, els veïns de l'entorn veuran com el preu mitjà dels seus habitatges, ja siguin de lloguer o de compra, pujarà exponencialment. Afegeix que també es constatarà que els cinc-cents llocs de treball que es podrien haver creat desapareixen per culpa dels prejudicis ideològics d'aquest govern. Indica que a la pèrdua d'aquest mig miler de llocs de treball s'hi poden afegir cinc-cents més de la Torre Agbar, que és un cas semblant.

Fa notar, però, que els qui avui estan contents amb la moratòria hotelera són, justament, els hotelers, ja que les seves llicències s'han revaloritzat i el preu mitjà de les habitacions ha augmentat, de manera que el govern de Barcelona en Comú farà els hotelers cada vegada més rics.

Posa com a segon exemple el tramvia de la Diagonal, que no és una inversió qualsevol, sinó la més important que es planteja per al mandat. I aprofita l'avinentsa per anunciar que ben aviat el seu grup farà públic un informe de la càtedra d'Economia Aplicada de la UB que demostra que el pas del tramvia per la Diagonal és una obra sense retorn social i econòmic que la justifiqui.

En el cas del tramvia, entén que quedarà clar que els informes presentats per l'Ajuntament no són rigorosos, que obvien les anàlisis tècniques i porten a prendre decisions apriorístiques i de biaix ideològic, com totes les que han generat infraestructures inútils, barris buits o aeroports inservibles.

Assegura que no s'expliquen com el Govern s'entesta a invertir 175 milions d'euros a implantar un sistema de transport, gestionat per un operador privat, que tindrà un impacte directe en el compte de resultats de TMB. Diu que estan convençuts que el Govern és conscient que existeixen alternatives més eficients, econòmiques i sostenibles i, per això, hauria de reconsiderar que destinar aquests recursos a cobrir altres necessitats de la ciutadania hauria de ser prioritari.

Considera que els fets constaten que l'alcaldessa actua amb engany; i entén que voler ser antisistema i, alhora, governar una ciutat com Barcelona esdevé una contradicció permanent. En aquest sentit, diu que ja han tingut oportunitat de conèixer algun precedent en aquest ajuntament de regidores que es proclamaven antisistema i que no baixaven del cotxe oficial.

Afirma, doncs, que el Govern no ha materialitzat cap dels avenços que va prometre en campanya electoral; així, d'ençà que la Sra. Colau és alcaldessa ha pujat el

nombre de desnonaments —de 8 a 10 diaris—, i alerta que ara no té excusa, ja que compta amb eines que altres governs no van tenir, com ara, des del juliol de 2015, la Llei 24/2015 del Parlament de Catalunya. Celebra, tanmateix, que s'hagi aprovat el Pla d'habitatge i confia que així deixi de donar suport a l'ocupació de pisos i construeixi l'habitatge públic que estipula el pla.

Retreu a l'alcalde, abans superheroïna i activista per excel·lència que havia d'acabar amb els desnonaments, que ara no faci més i que, altrament, amb el seu govern s'hagi incrementat notablement el preu de l'habitatge de lloguer —una mitjana del 7% el 2015, i entorn del 15% el 2016—; remarca que es tracta de l'increment més alt d'ençà del 2001, any en què es va començar a gestar la gran bombolla immobiliària que Barcelona en Comú havia de combatre i que és el problema més greu de la ciutat.

Afirma, doncs, que si no fos prou el fet que l'alcalde no soluciona els problemes, en creï de nous, ja que en aquests gairebé dos anys de mandat s'ha produït un repunt de l'incivisme, i creixen els problemes a l'espai públic; les incidències en l'àmbit de la convivència denunciades a l'IRIS han augmentat d'un 36%, les trucades per degradació de l'espai públic un 19%, i els furtcs un 4,9%. Afegeix que a dia d'avui a Barcelona hi ha més assentaments irregulars, que han passat de 46 a 61, i més persones que dormen al carrer, de 384 comptabilitzades a 417, tal com constata l'informe de seguiment de l'ordenança de civisme.

Precisa que aquestes dades també reflecteixen que allà on puja més l'incivisme és als barris més desfavorits; i que les queixes per activitats molestes a l'espai públic augmenten en vuit dels deu districtes de la ciutat.

Pregunta si és així com considera el Govern que s'escurcen les diferències entre els barris, si és aquesta la seva política. I retreu a l'alcalde la seva afició a fer discursos abrandats i grandiloqüents, perquè, a la pràctica, la seva acció queda ben lluny de les seves paraules; i la seva política de gestos i curta volada queda desacreditada per ella mateixa.

Acusa l'alcalde de ser d'aquella mena de persones que no fan el que prediquen i, per dissimular, centrifuguen les seves responsabilitats; tal com ha confirmat amb el seu discurs, ja que sempre sap trobar un culpable, ja sigui el Govern de la Generalitat, el de l'Estat, Europa o, ara, tindran una mina amb el Sr. Trump.

Li recorda que la seva aposta per l'economia social ha estat adjudicar el servei d'atenció domiciliària (SAD) a l'empresa de Florentino Pérez, tenint en compte que abans la gestionava una empresa del tercer sector; i posa en relleu l'habitual superioritat ètica i moral de l'alcalde, tot i que després practica una política de contractacions més pròpia d'un club d'amics, amb una teranyina de càrrecs de confiança.

Li fa memòria de com maleïa els superàvits del govern de l'alcalde Trias, i li recriminava que els diners anaven a parar als bancs i no als barris; en aquest sentit, li pregunta si li pot explicar per quin motiu ara no destinen el superàvit a noves inversions com feia el govern anterior, tot i que entén que no ho pot fer pels problemes de tresoreria i, per primera vegada, el Govern municipal no destinarà el superàvit a les persones sinó a reparar les tensions de caixa.

Constata, doncs, que totes les seves declaracions de principis ara els retornen com un bumerang i els esclaten a la cara de forma vergonyosa.

Confirma que la llista és interminable, però posa en evidència que la Sra. Colau va arribar a l'Alcaldia amb la promesa de posar fi a la desigualtat i, en molts aspectes, l'ha agreujada.

Fa avinent que no té intenció d'emprar la demagògia que va fer servir l'alcalde Trias, dient que la qüestió era de simple voluntat política; i

aprofita per fer-li la reflexió que la millor eina de la qual disposen tots plegats per posar fi a les desigualtats és tenir un estat propi, perquè només des de la sobirania nacional podran garantir l'exercici de la resta de sobirania.

Remarca que els preocupa confirmar com la Sra. Colau, que venia a governar amb l'apoderament de les persones sota el braç, no compleixi la promesa de la consulta sobre l'entrada de Barcelona a l'AMI, i sospita que ja se'n poden oblidar. Diu, tanmateix, que esperen més implicació en el procés que viu el país, i que neix des de baix. Celebra, però, que avui es posin d'acord i uneixin esforços en la necessitat de celebrar un referèndum, perquè és evident que no hi ha cap altre instrument de democràcia participativa millor.

Demana a l'alcaldeessa que es posi a treballar amb el Parlament i amb el Govern per donar veu a la gent, i que obli les estàtues de dictadors, que deixi els carros de la compra fora dels espais simbòlics, que abandoni el sectarisme i la creació excessiva d'una nova hegemonia per governar, i que abandoni la gestualitat.

Acaba la seva primera intervenció, posant de manifest que el Govern municipal demostra que la nova política no és, com els han intentat vendre, sinònim de bona política; per a l'alcaldeessa la política és l'art de buscar els problemes, identificar-los, fer-ne un diagnòstic fals i, després, aplicar-hi remeis equivocats, sempre amb l'objectiu de crear un relat propici als seus interessos de partit.

Insisteix en el fet que la vida dels barcelonins i les barcelonines no ha millorat, sinó tot al contrari; que el decreixement que propugna el Govern és incompatible amb l'erradicació de la pobresa i les dependències i, altrament, la garantia d'un progrés real passa per garantir el creixement econòmic, la generació d'oportunitats i la redistribució de la riquesa. Subratlla que la riquesa, abans de ser repartida, cal que sigui creada, cosa que el Govern oblidava massa sovint.

Fa referència al fet que no fa gaire l'alcaldeessa va dir que el seu govern estava en fase d'aprenentatge, que el poder des de dins no era com se l'havien imaginat, i avui explica que s'han trobat dificultats com ara la LRSAL, que li fa notar que no és pas nova; al·ludia, també, a la fragmentació del Plenari, cosa que també sabien només de començar.

Per tot plegat, fa avinent a l'alcaldeessa que ja és hora de governar amb els peus a terra i per a tothom, perquè no poden perdre ni més oportunitats ni més temps.

Posa en relleu que el grup municipal que ell representa treballa cada dia per fer política de veritat, capaç de fer un projecte de ciutat obert, compartit, inclusiu i engrescador. I assegura que no es cansaran de treballar per construir l'única alternativa possible de cara al futur, perquè només així podran fer realitat una Barcelona més justa, més pròspera i cohesionada.

La Sra. MEJÍAS observa que enguany no s'ha fet una convocatòria massiva de veïns de la ciutat per assistir a aquest plenari extraordinari com l'any passat al Saló de Cent; altrament, s'ha produït un replegament al saló de plens habitual, on pel que han pogut escoltar fins ara es produirà una llarga sessió de monòlegs.

Fa avinent que ha considerat dues opcions en preparar el seu parlament; d'una banda, desgranar un seguit de crítiques al govern, que són moltes i fàcils o, d'altra banda, adreçar-se a la ciutadania, sobretot als servidors públics, que són els qui realment mereixen les seves intervencions.

Addueix que si hagués triat la primera opció, les crítiques, només li hauria calgut consultar el baròmetre municipal, on la gestió municipal hi comença a aparèixer percebuda com un problema per a la ciutadania. Considera que això és simptomàtic que es comença a adonar que una cosa eren promeses i una altra la realitat de

l'actuació del Govern de la ciutat. I, en aquest sentit, li retreu un excés d'ideologia i una manca de capacitat de gestió. Entén que, potser, és que la gestió del dia a dia municipal els ha superat àmpliament.

Precisa que només cal fer un balanç de l'exercici del 2016 per constatar tot un seguit d'aspectes. Així, el grup de Barcelona en Comú, que presumeix de ser tan demòcrata, passarà a la història per la primera alcaldessa de Barcelona incapaç d'aprovar un PAM, unes ordenances fiscals, un pla d'inversions —retirat per acord majoritari de tots els grups municipals de l'oposició—, i ha hagut de colar per la porta del darrere el pressupost. Afegeix que mitjançant un acord *in extremis* amb el grup d'ERC es va aprovar el PEUAT, altrament, no haurien aprovat durant tot l'exercici ni un sol dels instruments i plans que han endegat.

Concreta que en l'acord que acaba d'esmentar es va proposar, fins i tot, que les llicències d'activitat que s'havien d'atorgar se sotmetessin al criteri de les assemblees veïnals.

Valora la situació actual com a inèdita en la història de Barcelona que, a més, s'ha sumat a decisions absolutament arbitràries i unilaterals, que han exclòs sistemàticament la majoria dels grups d'oposició municipals i, a més, en ocasions són contràries a la llei. Tanmateix, diu que això no els hauria d'estranyar, atès que l'alcaldesa va prendre possessió del càrrec anunciant que incompliria les lleis injustes; per tant, ha adoptat moltes normatives i plans que són contraris a les lleis, i amb els quals han perjudicat, conscientment, moltes persones, han compromès la tasca dels servidors públics, i han tacat la reputació de Barcelona davant la comunitat internacional.

En aquest estat de coses, posa en relleu l'arribada al rescat del Sr. Collboni, que avui els presentarà una mesura de govern que pretén revertir algunes de les errades majúscules del govern, i que ha de servir per posar pedaços a les píflies de la Sra. Sanz.

Afegeix que fins i tot han estat incapaços de dur a terme un dels objectius més lloables que tenia Barcelona en Comú, que era intentar de reduir les desigualtats; així, es va anunciar un pla de barris, del qual no s'ha posat cap mesura en marxa. En aquest sentit, recorda que el Consell Econòmic i Social adverteix que les diferències entre les rendes familiars disponibles entre els barris més rics i els més pobres continuen eixamplant-se.

Pregunta, doncs, quines mesures pensen posar en marxa per aconseguir que el Pla de barris que preconitzen tingui uns efectes com el que es va aplicar fa temps i que va millorar molt les condicions de vida de molts barris a Barcelona.

Reconeix, com diu l'alcaldesa, que l'accés a l'habitatge continua sent un problema a Barcelona, tot i que no saben encara quins resultats ha tingut la campanya "L'habitatge és un dret com una casa"; confirma que els desnonaments es continuen produint a Barcelona, i que aconseguir un pis de lloguer és molt difícil.

En aquest sentit, assegura que farà tot allò que estigui a l'abast de la seva formació, mitjançant iniciatives al Congrés i al Parlament, per aconseguir que les persones tinguin accés a l'habitatge en règim de lloguer assequible per evitar la gentrificació dels barris, que és un fet a Barcelona.

Consideren, per tant, que el Pla d'habitatge ha arribat tard i és insuficient. Remarca que s'hi inclou la construcció de mil habitatges anualment, posar a disposició mil pisos de protecció cada any; tot i que fa notar que en gairebé dos anys de mandat només n'han fet dos-cents.

I repeteix que el seu grup està més que disposat a prestar ajuda al Govern en aquest sentit.

Posa de manifest que tampoc no ha millorat la mobilitat; i tot i que el Govern ha anunciat a bombo i platerets la pacificació de vies públiques, sense donar cap mena d'alternativa, de manera que cada via pacificada suposa un col·lapse i un increment de la contaminació de l'aire.

Considera que el Govern s'ha destacat per la seva habilitat per generar i enquistar conflictes, que no sap o que no vol resoldre. Alerta que el proper estiu es tornaran a trobar el sector de la restauració en peu de guerra perquè, malgrat la gran quantitat d'iniciatives apuntades, el Govern ha estat incapaç de solucionar l'assumpte de l'ordenança de terrasses; i aprofita per demanar a la Sra. Ballarín, que ara en té la responsabilitat, que els doni alguna informació, que els confirmi si ho pensen solucionar o no.

Es refereix a l'"ocurrència" de la superilla del Poblenou, que ha exaltat tot el barri, malgrat que el Govern ho ha venut com una mesura de pacificació i d'urbanisme modern. Igualment, esmenta les suspensions arbitràries de llicències dutes a terme per la Sra. Pin; i reclama que parlin amb els emprenedors, amb els empresaris, atès que s'estan perjudicant inversions i deixant en suspens projectes en els quals s'han invertit molts diners i esforços. Alerta que això és injust i contrari a la llei i, a més, tindrà conseqüències per a aquest ajuntament.

Finalment, es refereix a un conflicte enquistat com el dels treballadors del metro, i demana que se'ls rebi i se'ls escolti.

Conclou que la gestió municipal s'ha convertit en un problema per a bona part de la ciutadania i, en conseqüència, diu que prefereix, ara, parlar d'allò que funciona a la ciutat.

Posa en relleu, en aquest sentit, que Barcelona continua sent una ciutat plena d'energia, plural i diversa, amb persones que tenen idees i ganes de fer coses, disposada a aportar la seva feina i el seu talent, capacitat emprenedora per crear oportunitats; per tot això, Barcelona continua endavant malgrat el seu govern; i ho fa també gràcies al conjunt de servidors públics municipals, que no es rendeixen perquè són professionals i perquè compleixen malgrat que el Govern comprometi la seva feina amb decisions arbitràries i contràries a la llei. Remarca que compleixen les seves funcions malgrat els processos de contractació del Govern, que resulten força perjudicials perquè han matat els criteris de mèrit i capacitat per substituir-los pels de contractació per afinitat ideològica.

Adreçant-se als treballadors públics, els fa avinent que Ciutadans pensa reafirmar el seu compromís amb ells, molt especialment amb els treballadors socials i amb les entitats col·laboradores de la política social, que els han fet saber que no tenen prou recursos ni pressupost, i que cal una reforma del sistema d'atenció social ja que només poden atendre un 5% de les demandes que els arriben.

Reafirma el compromís del seu grup amb aquests treballadors, i els assegura que continuaran treballant per millorar els seus pressupostos i els seus recursos, així com que continuaran insistint per aconseguir un sistema d'atenció social àgil i eficaç.

Afegeix que també es vol adreçar als professionals d'aquest ajuntament, molt especialment als del departament d'Urbanisme, que diàriament es veuen compromesos per les decisions i plans sense cap ni peus, i moratòries arbitràries i injustes que perjudiquen molta gent.

Manifesta que el seu grup fa costat als ciutadans que dediquen el seu talent i el seu temps a impulsar projectes respectuosos amb l'entorn, però coherents amb les necessitats de la ciutadania; i reitera l'al·lusió al despropòsit de la superilla.

Es dirigeix, també, a la Guàrdia Urbana, que vetlla per la seguretat i la bona convivència, i per reconèixer la seva tasca imprescindible i que tantes vegades el

Govern ha menystingut i desautoritzat; fa avinent que Ciutadans continuarà reivindicant la dignitat de la seva feina, i que treballarà per retornar-li l'autoritat i que li farà costat en contra dels qui volen actuar amb impunitat, tant si són ocupes, *manters* o delinqüents. Insisteix que cal dignificar la tasca de la Guàrdia Urbana i retornar-li l'autoritat.

S'adreça als emprenedors, als empresaris, als autònoms, als inversors, als comerciants, als restauradors i a tothom qui vol desenvolupar les seves idees a Barcelona, contra els quals el Govern ha endegat una croada, i remarca que el seu grup aposta per la col·laboració publicoprivada, que tan bons resultats ha donat a la ciutat, i confirma que treballaran per aconseguir les condicions que els permetin desenvolupar els seus projectes amb la màxima seguretat jurídica, impulsant mesures per millorar la qualitat de l'ocupació, una fiscalitat justa i un consum responsable.

Igualment, fa avinent als operadors turístics i als turistes que el seu grup mai no es manifestarà en contra de l'activitat turística, en primer lloc perquè no s'ho poden permetre, ja que Barcelona sempre ha estat ciutat oberta, plural i diversa i, per tant, no poden enviar missatges negatius a la comunitat internacional.

Confirma que continuaran treballant per resoldre els problemes de la massificació turística per millorar la convivència entre els veïns i els visitants i per combatre l'oferta il·legal, però mai no refusaran els turistes.

Reafirma, també, el compromís de Ciutadans en la lluita per la regeneració i contra la corrupció, i posa en relleu que així ho han palesat aquesta mateixa setmana al Congrés de Diputats impulsant una llei de mesures contra la corrupció, però també ho faran en aquest ajuntament cada vegada que convingui.

Proclama que Barcelona no es pot permetre un altre any d'arrogància i d'arbitrarietats, ni d'excloure la major part de l'opinió dels grups que componen aquesta cambra; i davant la incapacitat de l'equip de govern, el seu grup s'ofereix a dialogar i consensuar per avançar i evitar que Barcelona perdi prestigi i competitivitat.

El Sr. BOSCH observa que, arribats gairebé a l'equador de la legislatura, poden comprovar l'existència d'una dualitat i d'un doble discurs que els preocupa. Destaca que a l'informe de l'estat de la ciutat es presenta una idea absolutament positiva de Barcelona que els fa la impressió que la gent no s'hi sent identificada. Altrament, constata que la realitat de les persones que hi viuen és dura, de salaris baixos o molt baixos i precaris, de lloguers disparats, fins al punt que moltes persones es veuen obligades a deixar la ciutat; és una Barcelona desigual, que afecta d'una manera més preocupant col·lectius com els de les dones, la gent gran i la gent jove.

Davant això, contraposa la descripció que es fa a l'informe d'una Barcelona difícil de reconèixer —“Ada Colau al país de les meravelles”—, que no es correspon al que viu la majoria de la gent.

Afegeix que existeix una dualitat preocupant pel que fa al Govern de la ciutat que presideix la Sra. Colau; considera que, de fet, hi ha dos governs, d'una banda, el que fa anuncis, que fabrica espots, que ven meravelles; i, d'altra banda, el que hauria de gestionar i que no ho fa, el que evita enfrontar-se amb la realitat; en definitiva, el que no governa com ho hauria de fer.

Ratifica que els amoïna molt la cara i la creu del Govern de la ciutat, dues cares que els posen les coses molt difícils com a ciutat. En aquest sentit, precisa que no està parlant de política sinó de ciutat, i la manera com poden defensar-la tots plegats, ja que la seva funció en aquesta cambra no és donar suport a l'alcalde, a un partit que governa, sinó a la ciutat per millorar-la. I, aquí, diu que voldria que tothom hi fos

considerat, des del PP fins a la CUP, passant per Ciutadans, el Partit Demòcrata, Barcelona en Comú, ERC i el PSC, quaranta-un regidors treballant per ajudar la ciutat.

Demana que no confonguin els termes, perquè no es tracta d'ajudar un partit polític a fabricar un lideratge.

Reitera que, d'una banda, tenen un govern que es dedica al màrqueting i als anuncis, i que ho fa bé; així, fa un espot en què diu que s'ha de pactar i buscar el consens, però a l'hora de la veritat, el Govern que va ser instituït amb el suport de vint-i-un regidors, s'ha quedat amb quinze regidors i regidores. Alerta que aquest no és el resultat d'una conspiració de la dreta, sinó que tenen en contra tota l'oposició, des de la CUP fins al PP. Per tant, creu que s'han de qüestionar si no és el Govern qui va en contra direcció i no pas la resta.

Fa referència al fet que el Govern ha perdut la votació dels pressupostos, de les ordenances fiscals i del PAM, i creu que deu ser per algun motiu.

Recorda que Barcelona en Comú va dir que volia encarnar la nova política, la regeneració, el canvi, i el seu grup ho subscriu i ho comparteix; tot i que a l'hora d'elegir socis de govern escullen el PSC, que és legítim i respectable, però que no s'adiu amb tot el que van proclamar en campanya; i els demana que recordin qui ha ostentat durant trenta-dos anys l'alcaldia de Barcelona i es preguntin si el que han fet respon a nova política, o un gir cap a l'*establishment*.

Confirma que subscriuen alguns anuncis del Govern que els donen esperança, i per aquest motiu al principi li van fer confiança, entre els quals la memòria històrica, la recuperació del passat i la reparació dels errors i dels greuges que, lamentablement ha acabat amb unes estàtues franquistes estavellades enmig d'una plaça pública.

Assenyala, igualment, que el Govern defensava un nou ecologisme i la sostenibilitat en l'urbanisme, que lamentablement han acabat en la gestió de la superilla del Poblenou

—no pas amb el model—, amb escassa participació veïnal.

Expressa l'acord del seu grup quant a l'acollida dels refugiats, i amb què, òbviament, Barcelona ha de ser una ciutat refugi, però critica que això acabi reduït al comptador de morts a la Mediterrània instal·lat a la platja de la Barceloneta; i reclama que el treguin, perquè és indignant reduir a xifres en un comptador les persones mortes.

Quant a la gestió del turisme, recorda que el seu grup va arribar a un acord in extremis per a l'aprovació del PEUAT, i confia que es compleixi, tot i que fins ara només s'han precintat 108 allotjaments turístics il·legals dels sis mil cinc-cents, segons les xifres estimades pel Govern, i adverteix que cal tancar-los tots i amb rapidesa.

Afegeix que la taxa turística s'ha transferit, en bona part, a la ciutat, i suggereix al Govern que ajudi a fer el camí necessari per poder gestionar les taxes aeroportuàries i les portuàries per amarratge a fi que reverteixin en la ciutat.

Celebra la consecució del Govern que les grans companyies elèctriques quedin excloses de les adjudicacions, considera que per aquí anava pel bon camí, tot i que al cap de quaranta-vuit hores escasses això ha quedat aturat, i fa la sensació que van anunciar-ho sabent que això passaria.

Recorda que van acordar i pactar un salari municipal de més de mil euros, i després els diuen que no es pot aplicar en les externalitzacions, esgrimint el mateix argument que fan servir les grans empreses hoteleres, tecnològiques o constructores per dir que no poden respectar els salaris de conveni perquè han externalitzat i subcontractat.

Fa avinent que en el terreny de les polítiques socials tenien molts punts de coincidència, que estaven il·lusionats i esperançats, però malauradament han desembocat en adjudicacions a empreses del grup ACS de Florentino Pérez.

Manifesta, però, que el punt més preocupant de tots, el que era la part estrella del programa electoral de Barcelona en Comú, en bona part allò que va portar la Sra. Colau a l'Alcaldia, és la millora en l'accés a l'habitatge. En aquest sentit, li demana que no llanci pilotes fora, que no atribueixi a la Generalitat actuacions que no pot fer perquè no té competències.

En aquest terreny, fa referència als desnonaments —4.000 llançaments el 2016—, i puntualitza que no està dient que siguin culpa de l'alcaldesa, però sí que l'Ajuntament ha de fer-hi alguna cosa, i no encarregar, davant els més de deu desnonaments diaris, els reallotjaments a una agència de viatges.

Recorda que ERC no va votar a favor del Pla d'habitatge, que va tirar endavant amb la concurrència de Ciutadans i de CiU, aquest darrer grup justificant el seu suport per la coincidència amb el pla d'habitatge del mandat anterior. Altrament, el seu grup reclamava un 25% del pressupost en inversió en habitatge social, cosa que el Govern no va acceptar. Per tant, demana que no els vulguin fer creure que tot és culpa d'altri quan deixen de fer coses que són al seu abast.

Considera, doncs, que si les coses no milloren, la Sra. Colau acabarà presidint un mandat que batrà el rècord d'augment dels lloguers i de gent expulsada de Barcelona. Reitera que el seu grup està descontent i se sent frustrat, com creu que és evident que també ho està el Govern de la ciutat, conscient que totes les crítiques que està rebent se les mereix; sap que posa l'accent en el màrqueting, de vegades en una sola persona i per un nou partit que està formant Barcelona en Comú. Altrament, considera que allò que els ha d'interessar des de l'Ajuntament estant és la ciutat de Barcelona, la seva gestió, per la qual cosa la Sra. Colau no pot ser l'alcaldesa d'una consigna, d'una campanya de màrqueting, sinó d'una ciutat complexa i plural, que no és fàcil.

Addueix que el grup d'ERC no podria governar a Madrid, ni a Bogotà, perquè no van amb una consigna per davant, sinó Barcelona. En aquest sentit, s'acusa d'haver comès l'error en començar el mandat de creure que Barcelona en Comú pensava el mateix, però una vegada han constatat que no és així, reivindica ERC com a alternativa, perquè volen ajudar Barcelona i perquè pensen que no han de fer-ho motivats per l'ambició, l'electoralisme o l'egolatria, sinó per obligació. Remarca que el deure d'ERC és bastir una alternativa a Barcelona per fer-la pròspera, d'èxit compartit, ben gestionada, que complexi el que promet i que no promet res que no pugui complir.

Proclama que el seu grup té el deure de recuperar l'amor propi de Barcelona.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ considera que l'estat de la ciutat no és la conseqüència dels divuit mesos a l'alcaldia de la Sra. Colau, ni dels quatre anys del govern de l'alcalde Trias, sinó de dècades de govern en democràcia de Barcelona.

Per tant, apunta la reflexió que ha transcorregut més d'un any i mig d'ençà que la Sra. Colau descrivia una Barcelona plena de grans mals, i per a la qual propugnava grans remeis que, ja des de l'Alcaldia estant, encara no ha posat.

Li recorda que el govern actual de la ciutat és el que més ha governat en democràcia, atès que els socis de govern de la Sra. Colau, els seus dos tinents d'alcaldia d'ICV i del PSC, han governat la ciutat trenta-tres dels trenta-set anys d'ajuntaments democràtics d'ençà del 1979 i, per tant, de ben segur que tenen alguna cosa a veure amb la radiografia actual de l'estat de la ciutat.

Fa avinent que quan li pregunten com està Barcelona, ell respon que bé, malgrat la seva alcaldessa. Subratlla que Barcelona és una gran ciutat i que cal tenir-ne cura; malauradament, l'actual govern de la ciutat no ho fa bé.

Retreu al Govern que visqui de la confrontació política, de la divisió de la ciutadania, que sempre apel·li a un enemic extern, o adversaris dins la mateixa ciutat per intentar justificar els seus discursos polítics buits de contingut de govern. Posa en relleu que el Govern gesticula perquè no governa, promou traves al creixement econòmic i dona clares mostres de sectarisme ideològic, com demostren les exposicions que acaben en enfrontaments i danys, o el canvi de noms de carrers que només agreugen les cicatrius del passat que la democràcia havia guarit.

Recorda que fa un any l'alcaldessa va obrir el debat sobre l'estat de la ciutat al Saló de Cent, com a exemple de la seva voluntat i vocació d'obrir la ciutat a les entitats i als barris; tanmateix, aquell gest amb prou feines ha durat un any, atès que avui ha tornat a aquesta sala de plens amb un tancament de portes a la ciutadania.

Demana a l'alcaldessa que no pretengui, amb algunes de les seves polítiques, treure rèdit en benefici propi del dolor aliè, i posa com a exemple els desnonaments, la pobresa energètica i els refugiats.

En el primer cas, els desnonaments, fa memòria que la primera actuació de la Sra. Colau com a alcaldessa —amb presència ingent de càmeres i mitjans— va ser aturar un desnonament; però divuit mesos després, el cert és que els desnonaments no paren de créixer a Barcelona, com demostra que el primer semestre del 2016 ja hi havia hagut més desnonaments que en tot l'any anterior.

Fa referència, també, a la fotografia de l'alcaldessa viatjant amb metro, amb què es volia demostrar a la ciutadania un vertader canvi d'estil, però que ha quedat en un no-res atès l'ús intensiu que fa del cotxe oficial.

Pel que fa a la pobresa energètica, es constata que totes les formacions polítiques hi han esmerçat esforços, tal com demostra que el PP va votar la llei del Parlament de Catalunya. I aprofita per puntualitzar que el Govern de l'Estat no va impugnar d'aquesta llei l'apartat de la pobresa energètica, i demana a l'alcaldessa que no esbiaixi aquest fet en els seus discursos, que hauria de complementar amb veritats que fan mal, com ara que l'Ajuntament només va executar el 31% de les partides adreçades a la pobresa energètica el 2015, mentre que a l'Àrea Metropolitana —que presideix l'alcaldessa— només es va executar el 15% dels recursos per a la lluita contra la pobresa energètica.

Quant als refugiats, assegura que ningú no està exempt de sentiments en aquest consistori, i remarca que qui ha intentat treure rèdit polític del drama aliè és l'alcaldessa; i li pregunta quina xifra ha destinat als refugiats; què se n'ha fet de la crida als barcelonins perquè es convertissin en famílies acollidores de les persones que fugen de la guerra, la fam i la misèria, i li recorda que en ben poc temps va haver de retirar la proposta i va deixar a l'estacada totes les famílies que havien ofert acolliment a persones refugiades.

Aconsella a l'alcaldessa que parli menys i faci més, i que informi de quina és realment la capacitat d'acollida de la ciutat, amb un inventari de recursos i de béns en habitatges, en inserció laboral, en atenció psicològica i en educació, i quin cost té tot plegat i si va en detriment de la prestació d'altres serveis a persones i famílies en situació de vulnerabilitat a la ciutat.

Afegeix que l'alcaldessa proclamava que volia governar amb les persones, i que s'havia acabat l'època del govern de només uns quants. Això no obstant, posa en relleu que des de l'inici de mandat la participació ha estat testimonial, i les consultes nul·les, malgrat que les havien anunciat per als Jocs Olímpics d'Hivern, els

usos de la Model o els pressupostos participatius. I, altrament, remarca que ara refusen la consulta que es va fer sobre el traçat del tramvia per la Diagonal, rebutjat per un 80% dels participants, i pretenen imposar-lo. Continua dient que en el procés de participació sobre el PAM, la proposta més votada va ser la cobertura de la ronda de Dalt, que ha estat menystinguda pel Govern municipal; com també ignoren acords a què han arribat amb entitats veïnals com ara l'enderrocament de Can Vies.

Constata, per tant, que els veïns de la ciutat no són la veu del Govern municipal com pretenia l'alcalde.

Pel que fa a retallades, destaca les que s'han produït en l'àmbit de l'habitatge. Fa referència al fet que en la darrera sessió de plenari, amb la concurrència de CiU i de Ciutadans, es va aprovar el Pla de l'habitatge, que retalla 132 milions d'euros anuals amb relació a l'anterior pla aprovat el 2008 pel PSC i ICV-EUiA. Posa en relleu que la promesa electoral de Barcelona en Comú de promoure durant el mandat 8.000 habitatges socials en quatre anys ha reculat a 3.200.

Entén que el Govern hauria de reflexionar, igualment, sobre el fet que dos de cada tres barcelonins desisteixen o renuncien a accedir a un habitatge social que els ha correspost; i alhora s'incrementen les ocupacions il·legals a la ciutat, un 66%. Mentrestant, l'alcalde anuncia que multarà les entitats financeres tenidores de pisos buits, cosa que no li sembla pas malament, però entén que aquest criteri també s'ha d'aplicar a aquesta administració per l'existència de setanta-cinc solars públics per a habitatge als quals no es dona cap ús, i més dos-cents habitatges socials també buits.

Quant a les llistes d'espera, que la Sra. Colau no s'ha cansat de denunciar en campanya, resulta que no apareixen en l'informe de l'estat de la ciutat. Apunta, pel que fa al registre de sol·licitants d'habitatge, que la demanda no atesa és d'un 71%, i l'existència de 55.000 barcelonins, que representen 28.000 unitats de convivència, que estan esperant un habitatge social. Pregunta quina resposta han donat a les 934 persones sensesostre comptabilitzades a Barcelona, i adverteix que, com les persones refugiades per la guerra, també hauran de ser acollides.

Fa referència a les llistes d'espera al CUESB de gairebé un mes per a una primera visita, i de gairebé dos mesos als centres de serveis socials de la Vall d'Hebron i de Ciutat Meridiana.

Alerta, igualment, sobre les llistes d'espera d'un any per obtenir plaça en una residència de gent gran, que afecta sis mil persones a Barcelona.

Fa avinent que la llista és llarga, que també afecta l'obtenció de places en escoles bressol, amb un 43% de la demanda no atesa; i denuncia l'existència, que s'incrementa cada any, de centres instal·lats en barracons. En aquest sentit, aprofita per recordar els epítets i qualificatius que dedicava la Sra. Colau a l'existència d'aquests barracons, malgrat que ara anomenen els que estan promovent a la ciutat "centres de qualitat amb voluntat de permanència".

Denuncia, igualment, que les llistes d'espera per a l'obtenció d'una llicència d'activitat econòmica que han de patir els emprenedors és de 138 dies de mitjana, i del doble en els districtes de l'Eixample, Sarrià - Sant Gervasi o Gràcia. Afegeix que les llicències o permisos d'obres segueixen la mateixa tònica.

Recapitula, doncs, que les retallades, les llistes d'espera, la paràlisi de la ciutat són la tònica habitual des de l'inici de mandat; la no aprovació del PAM —fet inèdit a Barcelona—, ni del PIM, ni les ordenances fiscals. Això no obstant, el Govern prefereix continuar gesticulant que governant, agitant en comptes de prendre decisions en benefici de la ciutadania; en definitiva, la paràlisi de la ciutat amb moratòries i suspensions; l'aturada de les ordenances de circulació, de tinença

d'animals o la modificació de l'ordenança de terrasses. Afegeix que també es paralitza la modificació de l'ordenança de civisme, mentre les queixes de la ciutadania per molèsties al carrer s'han incrementat de més d'un 8% l'any passat.

Retreu al Govern la paralització de l'increment de la plantilla de Guàrdia Urbana, que l'any passat va ser congelada i no hi haurà efectius nous fins al juny de 2018; i mentre això passa, el Govern retira les acusacions als antisistema i als grups radicals que han pertorbat la convivència a la ciutat. I, a més, abaixa la guàrdia en seguretat, i el nombre de furts a la ciutat, per exemple, s'incrementa de gairebé un 5% el 2016, sense que a l'informe s'hi faci cap mena de referència.

Considera que l'"efecte Colau", la seva permissivitat en la lluita contra la delinqüència, amb els qui no respecten la convivència, és responsable de l'increment de l'incivisme i la inseguretat.

Reclama exigència a l'alcalde, també al Govern de l'Estat, però fa notar que per reclamar al Govern d'Espanya primer s'han de posar projectes damunt la taula, i qui ha de dir clarament què vol és el Govern de la ciutat, si vol la inversió del Morrot o no, quina inversió demanarà a l'Estat per a la Sagrera i si aquesta ha de ser la prioritat o, altrament, ho ha de ser rodalies. I afegeix que aquest ajuntament també ha de ser exigent amb el Govern de la Generalitat —retreu que aquest ajuntament li faci de banc— pel que fa al finançament, les inversions i els serveis que els corresponen en els àmbits de l'educació, de la sanitat, l'atenció a la dependència, i que respecti els convenis signats amb l'Ajuntament que són sistemàticament incomplerts.

Finalment, retreu a l'alcalde que estigui més pendent de col·laborar amb el procés independentista que no pas de defensar els interessos de la ciutat, que ja toca després de divuit mesos de mandat.

La Sra. LECHA, abans d'entrar en matèria, fa algunes reflexions respecte a la celebració d'aquest plenari extraordinari sobre l'estat de la ciutat. En primer lloc, discrepa, en nom del seu grup, amb el format ja que, d'una banda, no entenen que se celebri amb poc temps i abans d'un plenari ordinari amb un ordre del dia ja prou carregat. Entén que fer-ho així serveix només perquè cada grup parli aquí del seu llibre i no pas per fer un debat real sobre l'estat de la ciutat del qual es puguin extreure conclusions sobre consensos i dissensos.

D'altra banda, manifesta que tampoc no compartim que es faci en aquesta sala, d'esquena a la ciutat; altrament, creuen que s'hauria de celebrar fora, ja no del saló de plens, sinó del mateix ajuntament, per facilitar la participació i assistència popular. A més a més, creu que també caldria vehicular intervencions de les veïnes i els veïns de Barcelona per tal que no esdevingui l'enèsim diàleg de sords habitual als plenaris.

Considera que és una mostra més de com la dinàmica institucional ha normalitzat Barcelona en Comú, domesticant tot caràcter contestatari que pogués tenir el projecte. Diu que gairebé dos anys després del canvi de govern, més que una alternativa hem constatat que ha tornat la vella política d'Iniciativa i el PSC, tots dos dins el Govern també avui.

Manifesta que després de prop de dos anys, constaten la frustració de les expectatives de canvi que molta gent va dipositar a les urnes el maig del 2015. No en va, el Govern ha intentat cooptar i neutralitzar les lluites de la ciutat i ha contribuït a una desmobilització molt perjudicial per a les classes populars, tot i que també pretén trobar al carrer el suport a les seves polítiques.

Fa referència al pacte amb el PSC, formació que la Sra. Colau anomenava "la màfia", ara encapçalada per un investigat en la trama Bustos, i assegura que va certificar la fi

de la il·lusió i la certesa del miratge, mentre les excuses s'esgoten i ja no poden dissimular ni les formes. Entén que un bon exemple el tenen en l'impuls de la marca Barcelona, que ens porta el Govern com a única mesura de govern al ple que ve a continuació.

Reconeix, però, que la propaganda és una de les grans habilitats del Govern, i la ciutat es veu bombardejada constantment per flaixos de propaganda, declaracions grandiloqüents, informacions esbiaixades, i anuncis que després queden en paper mullat. Fa avinent que els exemples són molts: un CIE tancat que segueix a ple rendiment; un concurs de subministrament energètic en suspensió per recurs de les grans elèctriques; "els millors pressupostos de la història"; un PAM no nat i un PIM absent; o el tinent d'alcaldia dient que les empreses que tinguin negocis en paradisos fiscals no podran contractar amb l'Ajuntament quan és directament mentida; el xantatge del PEUAT o barbàrie; la participació privada en les polítiques d'habitatge pactada amb CiU, PSC i Ciutadans, només per citar uns quants exemples.

Reconeix que no es pot fer tot d'un dia a l'altre, i puntualitza que només demanem al Govern humilitat i honestat a l'hora de dir les coses, i que deixi d'enviar missatges manifestament falsos, de vendre victòries que després queden en paper mullat.

Seguidament, fa notar que és impossible abordar totes les qüestions de la ciutat en aquest plenari i, per tant, avança que només abordarà certes qüestions sobre l'estat de Barcelona.

Comença centrant-se en l'àmbit de la participació i la democràcia en què, malgrat les grans promeses i els grans anuncis, continuen amb un Ajuntament marcadament presidencialista, conseqüència directa d'un projecte polític personalista com el que governa la ciutat; amb un sistema gerencial de sous estratosfèrics que continua intacte. I afegeix que el sistema clientelar de sempre està ara al servei de Barcelona en Comú i el PSC, mentre que els pressupostos participatius s'han esfumat.

Quant als serveis públics, al·lega que els volen realment públics, de titularitat i gestió pública. Això no obstant, posa de manifest que a dia d'avui només tres escoles bressol han estat municipalitzades a iniciativa del Govern; el PIAD i el SARA van iniciar el procés de ser internalitzats per acord amb aquest grup en la modificació pressupostària de 2016; Parcs i Jardins ha estat declarat servei essencial però amb el bloqueig d'economia per revertir externalitzacions tan bàsiques com els deu treballadors dels CET o BTV, que amb una sentència de cessió il·legal de treballadors, continua igual que abans i amb diverses treballadores i treballadors que porten més d'un any i mig a l'atur per haver denunciat les irregularitats laborals.

Quant a les clàusules socials de la contractació, remarca que les venen com les més millors del món i de la història, i critica que són l'excusa municipal per no internalitzar ni tan sols serveis bàsics que mai haurien d'haver passat a mans privades. Posa com a exemple aclaridor, que davant la proposta de remunicipalització del servei de neteja viària i de gestió de residus el Govern es fa l'orni, i manté un 10% del pressupost municipal en mans de la màfia constructora reciclada i, a més, amb proves de frau, però tot i així Barcelona en Comú no vol aprofitar la fi de la concessió per fer allò que ajuntaments de tots els colors han fet per raons ben senzilles: millor gestió, menys precarietat i més estalvi. Així, doncs, tenint en compte que l'Àrea Metropolitana confia la recuperació de la gestió pública de l'aigua a una sentència judicial, i a una comissió presidida per Balmón, entén que no els hauria de sorprendre tant.

Continua la seva intervenció posant de manifest que si alguna defuig l'alcaldesa és la responsabilitat política sobre la Guàrdia Urbana; en conseqüència, la designació d'un comissionat i la rentada de mans de tots els regidors del Govern ha neutralitzat

el control i la fiscalització de la policia per part de l'oposició i la ciutat, i fa notar que mirar cap a una altra banda no fa desaparèixer el problema.

Denuncia que les UPAS continuen intactes, en un exemple de covardia; i suggereix al Govern, a qui tant li agrada posar exemples, que es miri Badalona o Sabadell, on van resoldre la qüestió només d'encetar el mandat. Afegeix que la repressió contra la venda ambulant continua, i posa com a exemple de conseqüència directa l'empresonament del company Sidil, que va dir prou al racisme institucional fart de ser perseguit i agredit. I aprofita per preguntar al Govern si pensa fer res davant l'evidència que un agent va falsificar un atestat policial afirmant que un metge havia denunciat a un regidor d'aquest grup, cosa que era manifestament falsa.

Confirma que en altres aspectes centrals a la ciutat la valoració del seu grup no difereix gaire, per no dir gens. Així, en matèria de transport, denuncia que l'estructura opaca de 571 directius de TMB segueix intacta; que els serveis retallats des del 2007 no s'han recuperat; les tarifes estan congelades en comptes de rebaixar-les per millorar l'accés al transport públic; la T-Mobilitat continua avançant, i encara no han sentit el Govern qüestionar la gestió privada del Tram.

Amb referència a l'habitatge, bandera estrella de la campanya de l'alcaldesa, confirma que el panorama és desolador. Remarca que el Pla d'habitatge a deu anys vista va ser pactat amb CiU i Ciutadans, sense manies, incloent-hi el model publicoprivat que obre la porta novament a constructores i màfia especulativa perquè facin negoci amb les polítiques públiques d'habitatge.

Pel que fa a l'espai públic, remarca que continua censurat i privatitzat; que es manté una ordenança de terrasses feta per CiU i, amb una situació que està empitjorant, ja s'entreveuen les aliances del Sr. Collboni amb determinats sectors de la restauració. Igualment, constata que continua vigent una ordenança del civisme que imposa una regulació privativa i antisocial de l'espai públic i que criminalitza la pobresa.

Entrant en l'àmbit del turisme, destaca l'aprovació del PEUAT i l'atomització del turisme als barris; així com que el Pla estratègic de turisme en cap cas fa un plantejament de decreïxer, sinó ben al contrari, i partint de la mateixa realitat el gestionarà per tal de fer perdurar el model. Adverteix que no poden oblidar que es tracta d'un model que també està vinculat a la política de grans esdeveniments d'indústries més que qüestionables; i exemple d'això és la continuïtat del Mobile World Congress, que continua rebent diners públics quan genera negocis milionaris per a uns pocs i és un dels abanderats de la precarització laboral, que això sí que afecta moltes.

Assenyala que si alguna cosa han confirmat en aquests gairebé dos anys a l'Ajuntament és que els límits de les institucions i les barreres competencials són un fre per a la transformació social, política i econòmica. I fa avinent que és per això que han insistit i que insisteixen en el fet que si volem canviar alguna cosa des de l'arrel han de rebotar les costures d'aquesta casa, dinamitar les fronteres de la legalitat i trencar amb la lògica de l'obediència.

Conclou que no es tracta, només, de generar contrapoder al carrer en comptes de neutralitzar-lo, sinó que es tracta, també, de desbordar l'ordre constitucional i liberal per poder construir una alternativa socialista per a la ciutat i, per extensió, als països catalans. Tot i que lamenta que a dia d'avui el Govern de la ciutat camini en sentit contrari.

El Sr. COLLBONI addueix que el format d'aquesta sessió no permet respondre ni rebatre totes les opinions que s'han expressat, i apunta que les comissions del Plenari són l'espai adient per fer-ho.

Aprofita per saludar els membres del Consell Assessor de la Gent Gran que assisteixen al ple per donar suport a una proposició del grup del PSC en favor del sistema públic de pensions.

Replica als grups que han considerat que el Govern fa un discurs excessivament optimista de l'estat de la ciutat, que prefereix ser optimista que no pas catastrofista, com han constatat moltes intervencions, que tampoc no s'adiu a la realitat.

Creu que, legítimament, els grups de l'oposició argumenten en funció dels seus programes polítics. Altrament, afirma que els grups de govern, d'un govern que no està en majoria, són conscients de la seva responsabilitat a la ciutat, que és tornar a estendre la mà per arribar a acords —amb geometria variable— per a la ciutat, per exemple el Pla de l'habitatge, aprovat amb el suport de CiU i de Ciutadans, o el PEUAT, amb el d'ERC i la CUP.

Remarca que el que acaba d'apuntar és un canvi i un punt d'inflexió fonamental en la manera de governar aquest ajuntament.

La Sra. ALCALDESSA diu que està d'acord que el format d'aquest ple és totalment millorable, i assenyala que en aquesta convocatòria ha estat consensuat amb els grups municipals; reconeix que alguns ho van qüestionar, però fora de temps. Així, doncs, mostra tota la disposició a canviar-lo de cara a l'any vinent, i apunta que s'hauria de traslladar a la tarda a fi que hi pogués participar la ciutadania. Dit això, subscriu com acaba de dir el Sr. Collboni, que molts grups han dibuixat un panorama catastrofista de la ciutat, que no es reflecteix en els baròmetres municipals ni en les dades de què disposen. Reconeix, òbviament que hi ha molta feina per fer i moltes coses per millorar. Per tant, convida els membres del Consistori que aprofitin aquest segon torn de paraula per apuntar propostes concretes.

El Sr. FORN confia que aquesta operació diàleg que els promet el Govern de la ciutat tingui una mica més de consistència que la proposada per Rajoy, Santamaria i Millo al Govern de la Generalitat.

Subratlla, en aquest sentit, que el seu grup ha trigat divuit mesos a poder pactar alguna cosa amb el Govern, el Pla d'habitatge.

Nega cap actitud catastrofista per part del seu grup, i diu a l'alcaldeessa que si considera que les dades que han aportat són falses que les rebati i les expliqui.

Reitera, doncs, la consideració que feia la Sra. Colau sobre el superàvit abans de ser alcaldessa, que el considerava una anomalia en una ciutat amb tants drets bàsics per atendre.

Afegeix que encara no els han donat cap explicació sobre el pretès benefici social que ha tingut aturar el projecte hotel·ler a l'edifici Deutsche Bank per fer-hi habitatge de lloguer social, segons deien. Altrament, aquests pisos socials s'han convertit en habitatges de superluxe. Insisteix que això és una dada objectiva que voldrien que els respongués el Govern.

Igualment, posa de manifest que la Sra. Sanz va declarar, des de l'oposició estant, que l'operació de l'hotel del Rec Comtal tenia un motor real: l'obtenció d'una alta rendibilitat privada, un negoci immobiliari rodó. I fa notar que per negoci rodó el que han fet, amb el vistiplau de la tinenta d'alcaldia, els promotors dels habitatges d'entre sis i vuit milions d'euros a torre Deutsche Bank.

Insisteix que el Govern no ha d'explicar-los banalitats, sinó, per exemple, a partir que la Generalitat hagi establert l'índex de preus del lloguer, com pensen sancionar els incompliments de l'índex.

Tot seguit, posa en relleu que la implantació de la superilla del Poblenou ha estat venuda com un gran èxit pel Govern, quan la realitat i el veïnat ho desmenteixen plenament.

Puntualitza, quant al 5% del pressupost adreçat a la cultura, i que el Govern qualifica com el percentatge més elevat mai vist a Barcelona, que aquest percentatge s'havia sobrepassat, i tenint en compte que la inversió en matèria cultural durant el govern de CiU es va doblar respecte a altres mandats.

Considera, en resum, que les dades que proporciona el Govern de la ciutat són esbiaixades.

La Sra. MEJÍAS replica al Sr. Collboni que el seu grup no ha fet catastrofisme, sinó que simplement ha constatat la realitat, com ara que el Govern no ha aprovat cap dels instruments essencials per gestionar la ciutat, ni el PAM, ni les ordenances fiscals, ni el pressupost.

Considera que apel·lar a l'existència de geometria variable en aquest consistori és poc seriós; i remarca que tot i que el seu grup hagi donat suport al Pla d'habitatge, també ha presentat multitud d'iniciatives sobre habitatge que han quedat en no-res i que, de fet, confirmen l'opinió del Sr. Pisarello que diu que només vol fer pactes amb l'esquerra.

Proposa a l'alcaldeessa que, a més de convocar el plenari extraordinari sobre l'estat de la ciutat a la tarda, el Sr. Pisarello prepari una reforma del ROM i proposi que, d'aquell ple, en surtin acords consensuats per tots els grups i que siguin vinculants i, per tant, que s'hagin d'executar. Entén que només així tenen possibilitat de posar en marxa projectes de ciutat consensuats per la gran majoria del Consistori; i, així, els grups que com el seu han estat exclosos per raons ideològiques tindran alguna oportunitat de participar en el consens.

El Sr. BOSCH creu que més que al·ludir a la geometria variable caldria dir les coses pel seu nom i parlar d'ideologia variable, de conviccions variables i de principis variables, en el sentit marxista, de Groucho Marx: "Tinc uns principis molt fermes, però si no li agraden, els puc canviar per uns altres igual de fermes."

Quant a la demanda que fa l'alcaldeessa als grups municipals perquè facin proposicions i ajudin el Govern, li respon que el millor que poden fer per ajudar-la i per ajudar la ciutat és dir la veritat. Creu que és ben possible que aquesta veritat no li agradi, que refusi la realitat, però confirma que la seva obligació com a grups municipals és fer-la palesa.

Confirma que el seu grup vol millorar la ciutat, evidentment, però creu que si el Govern es nega a afrontar la realitat i s'instal·la en l'anunci i el publireportatge, poden arribar a la conclusió que el més adient per millorar la ciutat és un canvi de govern. Pregunta a l'alcaldeessa si és conscient d'aquesta possibilitat.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ lamenta que l'alcaldeessa no hagi replicat cap de les intervencions, i espera que ho farà en el seu darrer torn de paraula, en què sospita que desfermarà tot el seu potencial.

Quant a la demanda de l'alcaldeessa que els grups facin propostes, li reclama, en primer lloc, que pari de gesticular, de deixar-se arrossegar i condicionar pel discurs dels radicals de la CUP, i que governi com sempre s'ha fet a Barcelona els darrers

trenta-set anys, des de l'esquerra o des de posicions més moderades, des de la centralitat, amb rigor i posant l'accent en la creació d'ocupació i l'atenció a les persones que més ho necessiten i la millora dels barris; i que ho faci des de l'exigència i no plegant-se al Govern de la Generalitat, no des de la confrontació sinó en col·laboració amb el Govern d'Espanya, i amb tot això Barcelona hi guanyaria.

La Sra. LECHA fa referència al fet que el format d'aquest plenari es va qüestionar en el mateix moment que el Sr. Badia va posar-se en contacte amb els grups. Per tant, el comentari que ha fet l'alcalde respecte d'això partia d'una falsedat afirmant que s'havia qüestionat una vegada convocat.

Respon a la demanda de l'alcalde de treballar tots plegats, reivindicant que el seu grup, en tot moment, ha fet al·legacions, al Pla d'habitatge, al PEUAT, i ha aportat iniciatives quant a la mobilitat; és a dir, que ha respost totes les proposicions del Govern que reconeix que també ha aprovat propostes que partien de la CUP - Capgirem Barcelona.

Tanmateix, addueix que si per a l'alcalde treballar plegats significa que els grups de l'oposició han de fer la feina que pertoca al Govern, no hi estan d'acord, atès que si fora així haurien de poder disposar de la plantilla de tècnics municipals.

Afegeix, a tall d'exemple, el carnet de ciutat aprovat arran de la modificació pressupostària, i que el Govern va manifestar que el considerava un gran èxit; això no obstant, remarca que fa tres mesos que esperen una reunió amb el Govern, que els va dir que les seves propostes eren molt fluixes perquè no ocupaven ni set folis de contingut. Replica que aquesta és una justificació vergonyosa pel retard de la reunió anunciada i per a la posada en marxa del carnet de ciutat esmentat, que des del 2016 té un pressupost de dos milions d'euros, que no apareix en el pressupost d'enguany.

Pel que fa a la municipalització dels serveis, que Barcelona en Comú recollia en el seu programa electoral, fa avinent que el SAD i la teleassistència, dos col·lectius que lluiten i treballen contra la feminització de la pobresa, tenen unes condicions laborals infrahumanes, gairebé d'esclavatge, sense que el Govern faci tot el possible per lluitar per la remunicipalització d'aquests serveis que, altrament, s'han tornat a licitar i s'han tornat a externalitzar.

Quant al SARA, que sí que es va remunicipalitzar, destaca que no s'ha ampliat la plantilla, i les treballadores treballen contra rellotge en unes condicions de sobrecàrrega laboral, malgrat les campanyes contra el masclisme que promou el Govern.

Reclama al Govern que sigui conseqüent i que tradueixi les seves proclames i discursos en polítiques reals.

La Sra. ALCALDESSA tanca els torns d'intervenció, i diu que confia poder continuar aquest debat en altres espais.

Agraeix a la Sra. Mejías la predisposició manifestada en el sentit que la seva formació està disposada a treballar en l'àmbit estatal pel que fa al lloguer.

Al Sr. Fernández Díaz, que posava de manifest que per poder parlar amb l'Estat s'han de definir les prioritats, li remarca que les tenen molt clares, i les han plantejades l'una rere l'altra en totes les reunions que han mantingut respecte a les estacions de la Sagrera i de Sant Andreu, el finançament del transport públic o la regulació del lloguer, i reitera que compta amb el grup del PP per avançar en aquestes qüestions.

Altrament, diu que li sorprèn que el regidor els retregui la política de refugiats, sent com és la seva formació responsable de la política criminal que provoca

l'incompliment sistemàtic de les obligacions de l'Estat en matèria d'acollida i de refugi, i que impedeix a les ciutats col·laborar. En aquest sentit, fa avinent que s'han dirigit diverses vegades al Sr. Rajoy oferint l'ajuda de Barcelona per real·lotjar i reubicar, i dient-li que han elaborat un pla complementari pioner amb fons propis i, tanmateix, els seus oferiments són sistemàticament refusats per l'Estat.

Reitera a la Sra. Mejías que allò que menys necessita la Guàrdia Urbana és que la instrumentalitzin, com fa moltes vegades el grup de Ciutadans en el Plenari.

I al Sr. Forn, li fa avinent que pel que fa a aspectes de seguretat, voldria deixar clar que els furts s'han incrementat a la ciutat, però que han davallat els delictes més violents.

No havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència aixeca la sessió a les onze hores i trenta minuts.